

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Disputationvm De Censuris In Communi,
Excommunicatione, Suspensione, & Interdicto, itemque
de Irregularitate, Tomvs Qvintvs**

Suárez, Francisco

Mogvntiæ, Anno Domini M. DC. XVII.

1 Quid sit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94035](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94035)

Alia suspensiones religionum.

Vltimo loco addi hic possunt suspensiones nonnullae quae sunt communes religionis cum aliis clericis, ut est illa, quae circa honestatem habitus fertur in Clement. 2. de Vita & honest. cler. & quae circa matrimonij benedictionem, & contractum sine facultate administrationis fertur in Concil. Trid. sess. 24. capit. 1. de Reform. matrim. quae in superioribus declaratae sunt. Item hic spectat suspensio Capituli religionum, quod pro receptione alicuius aliquid ex pactione recipit iuxta Extrauag. 1. de Simonia inter communes. Vbi illa suspensio Papae reservatur. Sed textum illum supra exposuimus agentes de excommunicatione, quae ibi principaliter fertur pro his actionibus quae ad singulas personas pertinent, & de illo genere culpa, quia longiorem difficultatem postulat, in dicto opere de religione latius dicemus. Et ideo de suspensione hac dixisse sufficit.

DISPUTATIO XXXII.

De interdicto in communi quoad essentiam, & species eius.

DE hac censura eadem methodo & ordine, quo de aliis disputabimus. Prius enim de natura & specifica ratione interdicti, postea de singulis interdictis ipso iure latis dicemus. In priori vero parte prius essentialem rationem interdicti, & varios modos seu species eius, deinde effectus, postea causas, ac tandem eius absolutionem, seu relaxationem declarabimus. Et quia cessatio à diuinis interdicto annexa est, ideo breuem etiam de illa tractatum in fine adiungemus. Disputant autem de hac materia ex Scholasticis pauci, magnaue cum breuitate in 4. distinct. 18. & 21. latius Summistae praesertim Angelus, Syluester, & Antoninus tertia parte, titulo vigesimo sexto, & Iurisperiti, praesertim Nauarrus, & Couarruias, quos saepe in sequentibus referemus, & in tomo 14. tractatum Iuristarum habentur nonnulli de hac materia. In hac ergo disputatione solum definitionem, & diuisionem interdicti trademus.

SECTIO I.

Quid interdictum sit, & quomodo ab aliis censuris differat.

Ratio dubitandi.

EFFICULTAS huius dubitationis consistit in explicanda propria differentia interdicti ab aliis duabus censuris. Supponimus enim ex dictis in principio huius operis: interdictum esse censuram quandam & consequenter per genus illud differre ab omnibus aliis pœnis, impedimentis, seu inhabilitatibus Ecclesiasticis, quae censurae non sunt. Tamen ab excommunicatione, & suspensione non videtur posse differre, quia cum illis conuenit in ratione priuationis Ecclesiasti-

corum bonorum, vel quae illis annexa sunt: nullum autem videtur posse excogitari Ecclesiasticum bonum, quo non priuentur excommunicatio, vel suspensio: ergo non apparet quomodo possit esse censura ab his distincta; sed ad summum differt ab illis vel tanquam pars à toto, vel sicut excommunicatio minor à maiore, vel alio modo simili. In contrarium vero est, quia supra ostendimus ex iure tres esse species censurae, quarum una est interdictum.

Ut nominis ambiguitas tollatur, suppono verbum interdicendi aliquando generaliter sumi pro quacumque prohibitione à superiore facta: quomodo sunt apud Iuristas tituli de Interdictis, & Coactione, & Insuper. Vbi in secundo dicitur non solum dari interdicta prohibitoria, sed etiam restructoria, & exhibitoria; quia, licet interdiciere quadam ratione significet idem quod prohibere; tamen rationale alia etiam significare potest dicere ius inter aliquos: & ideo obtinuit vsus (dicitur ibi) ut decretum inter duos dictum, interdictum dicatur. In qua significatione videtur hac voce Pontifex in cap. Pastoralis, de Causa pos. sess. & prop. vbi Glossa ait: Interdictum olim erat quaedam formata & solennis conceptio verborum quibus praeter aliquid fieri iubeatur, vel prohibeatur. Sed omnia hac significatione iuris civilis propria; quamuis à Cicerone etiam, & Latinis interdum vsurpata frequentior est illa, qua Interdictum, prohibitionem significat: & sic etiam iure civili, Interdictum, significat poenam, qua aliquis vel patria, vel aliorum bonorum vsu priuatur: quomodo etiam est titulus ff. de Interdictis, & relictis. Et aliquando in iure canonico, ut in superioribus saepe notauimus, vox interdicendi in hac significatione sumitur, & effectibus eiuslibet censurae accommodatur. Sicut è conuerso verbum suspendendi aliquando huic censurae interdicti adaptatur. Tam vero vsu Ecclesiae nomen interdicti accommodatum est ad significandam quandam specialem Ecclesiasticam poenam priuationum quorundam bonorum Ecclesiasticorum, quae per modum censurae imponitur.

Interdictum ergo in hac acceptione sumptum ita solet definiri, Est censura Ecclesiastica, qua homo a perceptione quorundam sacramentorum, & à diuinis officiis, & ab Ecclesiastica sepultura separatur. Ita Soto in 4. distinct. 22. quaest. 3. articulo primo ex cap. Non est verbum, de Sponsalibus, & cap. Quod in se, de Poenitentia & remissionibus. Ex quibus colliguntur quidem effectus interdicti, qui in praedicta definitione innuuntur, non tamen ipsa definitio. Quae, si recte attendatur, tota conuenit excommunicationi, quamuis non fit illi adaequata: & ideo ex vi illius definitionis non vitatur, quod in principio obiecebamus, interdictum esse quandam minus grauem excommunicationem, veluti mediam inter maiorem & minorem supra declaratas. Accedit, quod illa definitio non videtur dari de interdicto in communi, quod à personali & locali abstrahit. Et ideo alij praeficiunt hominem à tali definitione, & indefinite vel passiuè aiunt, interdictum esse censuram Ecclesiasticam, qua prohibetur diuina officia, & c. ut Nauarrus cap. 27. num. 164. qui in reliquis particulis ferre conuenit cum praedicta definitione. Couarruias tamen in dicto capitulo, Alma, secunda parte, §. 1. num. 2. magis æquiuoce vsus est suspensionis, dicens, Interdictum esse suspensionem à diuinorum officiorum sacramentorumque, actiua & passiuè celebratione respectu alicuius loci, aut personarum factae, Ecclesiasticam etiam prohibentem sepulturam: Vltus est enim nomine suspensionis pro nomine prohibitionis vel priuationis, non sine æquiuocatione, cum de differentia inter suspensionem & interdictum agamus. In reliquis vero particulis, non solum genus, sed etiam species interdicti cõplectitur. Alij differentiam interdicti cõstituant in hoc, quod prohibitio eius directe non fer-

tur ad personas, sed ad locū prohibens in illo vsum vel ministerium talium rerum sacrarum: personas vero non prohibet nisi vel ratione loci vel in ordine ad locum, vt cum alicui interdicitur ingressus Ecclesie, vel celebratio in Ecclesia. Sed quamuis in multis interdictis hoc verum sit, & in eis declaratur differentia ab aliis censuris: tamen non est generaliter verum: datur enim aliquod interdictum personale, quo simpliciter persona interdicitur, non tantum in ordine ad hunc, vel illum locum, sed omnino.

Videtur ergo propria ratio interdicti in hoc posita, quod sit, *Censura Ecclesiastica prohibens vsum quandam rerum diuinarum, vt fidelibus communem, quatenus talis est.* In qua definitione abstrahimus a loco, & a personis, quoniam etiam interdictum abstrahit, vt postea declarabimus. Abstrahimus etiam ab vfu actiuo, & passiuo: quoniam interdictum in genere ab hoc etiam præscindit: & interdum vtroque modo interdum altero ferri potest. Addita est particula, *Vt fidelibus communem*, ad separandum interdictum a suspensione, quæ priuat aliquo vfu, non vt communi, sed vt proprio alicuius potestatis Ecclesiæ seu vt ministerio ex officio, quod est materiale ad interdictum. Et ideo suspensio per se, solum priuat vfu actiuo, interdictum indifferenter. Hinc etiā suspensio per se priuat clericos: interdictum commune est de se. Dictum vero præterea est, *quatenus talis est*, vt separare hæc censura ab excommunicatione: nam excommunicatio priuat quidem vfu talium rerum sacrarum: non tamen quatenus est vsum rei sacræ, sed quatenus est communicatio cum aliis fidelibus: interdictum vero formaliter priuat vfu talis rei sacræ per se ac independentem a communicatione cum aliis. Inter excommunicationem vero & interdictum intercedit alia, scilicet, quod excommunicatio priuat non solum communicatione in diuinis, sed etiam in humanis: interdictum vero solum priuat vfu sacrarum rerum. Dixi autem *quandam rerum sacrarum*, quia interdictum non priuat omnibus rebus sacris: sed illis, quæ in iure expressæ sunt, & modo etiam in iure declarato: quod aliqui in definitione ponunt: sed non oportet eam onerare. Quæ autem illæ sint, videbimus infra agentes de effectu interdicti. Ex quo pendet distinctior cognitio huius censuræ, quia tota ratio eius in ordine ad illum consistit. Ex quo etiam satis responsum est ad rationem dubitandi; concludit enim materialiter quidem habere has censuras plures effectus communes, non tamen sub eadem ratione, ac propterea in multis aliis differunt, quod satis est vt sint diuersæ pœnæ ac censuræ.

SECTIO II.

Quotuplex sit interdictum.

Rimo ac præcipue diuiditur interdictum in locale, & personale. Quæ diuisio sumitur ex cap. *Præsentis*, c. *Si sententia*, & cap. *Si citius*, de Sen. excom. in 6. & aliis quæ superiore sect. citauimus, & quæ infra referemus agentes de singulis interdictis. Locale interdictum dicitur, quod directe fertur ad locum, quia in eo interdicitur fieri diuina officia secundum modum à canonibus præscriptum. Quod si inquiras, quomodo locus, qui res inanimata est, sit capax censuræ, quæ videtur esse propria pœnæ, & prohibitio rationalis personæ. Dicendum est primum, etiam loca sacræ, eo modo quo sunt capacia cuiusdam sanctificationis, esse etiam capacia cuiusdam irregularitatis, seu inhabilitatis vt sacræ in eis peragantur, quomodo contingit Ecclesiam polui, vt alibi tractauimus: ad hunc ergo modum dici

potest locus capax huius censuræ. Secundo, & magis ad rem dicitur, licet hoc interdictum dicatur locale, quia prohibitio eius proxime versatur circa locum, & intra illum, vt sic dicam, continetur: tamen illam prohibitionem ad homines dirigi, qui in eo loco prohibentur diuina audire, facere, aut recipere, quamuis nō prohibeantur simpliciter, seu extra talem locum. Atque ita hæc censura semper est pœnæ alicuius, vel aliquorum hominum, proprie quidem illius ob cuius culpam interdictum ponitur, late vero & quali per communicationem etiam illorum, quibus talis locus interdicitur. Non ergo dicitur interdictum locale, quia nō sit pœnæ & grauamen personarum: sed quia directe cadit in locum, & per illū in personas redundat.

Interdictum autem personale immediate dirigitur ad personam, eique interdicit certum quendam vsum diuinarum rerum, differtque à præcedenti, quod nō terminatur ad certum locum. Nam si persona interdicta est simpliciter, prohibita est ne alicubi talibus diuinis vt valeat, vt latius videbimus declarando effectus. Dico autem *si sit simpliciter interdicta*, nam, si ei tantum sit interdictus Ecclesiæ ingressus, non vbi que, sed tantum in Ecclesia est illi prohibita diuinorum celebratio, argum. c. *Is cui*, de Sen. excom. in 6.

Atque hinc tandem constat diuisionem illam sufficientem esse, quia præter personas, vel loca nihil in iure interdicti consuevit. Et ratio reddi potest, quia omnia sacræ, quæ hac censura interdiciuntur, sunt quorundam sacramentorum vsum, & diuinorum officiorum, ac sepulture sacræ participatio, hæc autem, & in sacro loco, & in homine, vel ab homine, vel per hominem fieri debent, & ideo his duobus tantum modis, & non aliis interdiciuntur. Quidam nihilominus huic diuisioni addunt tertium membrum, scilicet, interdicti quod simul locale & personale sit, vt videlicet in Syluestro, & Angelo, verbo, *Interdictum*, & Nauarro cap. vigesimo septimo, num. 166. Veruntamen (sicut in simili dixi tractando de suspensione) superfluum est addere hæc membra, quæ tantum sunt collectiones aliorum. Vnde Nauarrus fatetur de hoc interdicto complexo, vt sic dicam, iudicandum esse ex aliis duobus. Et ideo ad doctrinam tradendam illud membrum nihil deseruit. Et ob eandem causam non fuit necessarium, hic addere interdictum, quod Deambulatorium vocant, cuius fit mentio in cap. *Non est vobis*, de Sponsalibus, & in cap. *Dilectus filius*, de Appellatione, ferturque hoc modo, *Interdicimus Petrum, & quemcumque locum vbi ille præsens fuerit* (vel quod in re idem est) *vbi cumque Petrus fuerit, ille locus interdictus sit.* Hoc enim interdictum locale est, vel certe plura localia successiue, prout talis persona successiue mutat loca. Et includit etiā personale, vel formaliter, vt in priori forma, vel virtute, vt in posteriori: sicut ex dicendis magis patebit. Sed dicet aliquis, officia sacræ etiam requirunt tempus: cur ergo non datur etiam interdictum temporale, quo tempus per se primo interdicitur. Respondetur, tempus non directe interdici, sed personam, vel locum pro tali, vel tali tempore: vnde licet aliqua prohibeantur fieri in aliquo tempore propter specialem circumstantiam eius, semper ad personas directe refertur prohibitio.

Secunda Diuisio interdicti localis in generalem, & specialem.

SECUNDO potest vtrumque ex his interdictis diuidi in generale, vel speciale, seu vniuersale & singulare. Et primum quantum ad interdictum locale sumitur hæc diuisio ex dicto capitulo, *Præsentis*, de Sententia excommunicationis. in sexto, c. *Præsentis*, vbi expresse solum fit mentio generalis interdicti: vnde alterum membrum satis insinuat. Vtrumque

xx 4 que